

să prezinte propuneri pentru un an și jumătate, pentru ca să intre la 1 ianuarie 1958 în cursul normal al lucrurilor. Dar piesele pe prima parte a stagiunii 1956/57 trebuiau pregătite din primăvară. Studiul lor, cu toate lucrările aferente, precum și propaganda în jurul spectacolelor din stagiunea viitoare trebuiau începute cu multe luni înainte. La ultima conferință a directorilor de teatre, din septembrie 1955, conducătorii teatrelor au cerut ca repertoriul să se întocmească din februarie-martie, considerându-se că lunile aprilie-mai reprezintă o dată prea târzie, aproape inoperantă pentru definitivarea listei de piese ce ar urma să se joace pe scenele lor. Iată că față de anii anteriori am dat, anul acesta, serios îndărăt, munca teatrelor fiind simțitor întârziată.

Ar fi bine ca, pe viitor, actorii, regizorii și pictorii scenografi să aibă în fiecare concediu sarcini precise pentru stagiunea următoare, la care să poată medita cu folos în timpul odihnei lor. Aceasta e de altfel și legitima lor dorință.

M. RAICU

Necazurile unor nopți de vară

„Acțiunea” a început, în pragul verii, după închiderea sălilor de spectacol din București. Între pereții care au ascultat atâtea voci, monologuri, șoapte de dragoste sau accente de ură, se aștern tăcerea și răcoarea. Asta, numai puțină vreme, căci pojarul lunilor de vară odată domolit, mâini harnice șterg decorurile de colb și fac să strălucească din nou galbenul paftalelor și tăișul spadelor.

În acest răstimp, cei mai mulți actori, vrăjitori ai cuvintului rostit pe scenă, se odihnesc, așteptând stagiunea de toamnă. Dar activitatea teatrală nu s-a sfârșit. Drumurile țării sînt străbătute în lung și lat de turnee. Vin ansambluri, vin actori — schimbînd între ei publicul și scenele — așteptați și primiți cu bucurie și nu fără curiozitate și interes, de către localnici.

Din păcate, vin și altfel de „artiști”.

I-am întîlnit la începutul verii, într-un local. Puneau la cale o ieșire artistică, una din acele afaceri dubioase căreia ne-am resemnat a-i spune „șușanea”. Un tinăr molatic, care își poartă hazul legat de numărul kilogramelor ce depășesc „tona”, un comic mic și peltic, căruia anii petre-

cuți în teatre nu i-au ucis amintirile pauzelor de la cinema și ale cupletelor de atunci — le mai recită și azi! — o tinără cu „temperament”, adică o dizeuză care cîntă cu un accent îngrozitor *Bella, bella Donna* în nemțește, șansonetele lui Yves Montand în franțuzește, sau chiar pe cele din *Vagabondul* în... indiană.

Nu mai aveau nevoie de nimic altceva, decît de un afiș, pe care au trecut și numele aceluia care cîntă la acordeon, și al celui care trage cortina („realizarea tehnică”). Și, desigur, nu au roșit dacă au putut să vă „ia banii” — cum spun ei — și apoi au plecat grăbiți.

Poate veți întîlni printre ei și un nume „mare”. Asta a însemnat „sacrificii”. Nu pentru artist, ci pentru „colectivul” care i-a plătit un gaj menit să înmoaie toate „prejudecățile” artistice. Căci, uneori, ele pot fi inmuiate... *

Pe acești, cum să le spunem... (pe „colegii” lor din domeniul scrisului, Eusebiu Camilar i-a denumit „sicofanți”...) i-ați văzut la lucru! Prima reprezentație o începeau la ușa sfatului popular: tratative cu șeful secției culturale, îl „vrăjesc”, sînt gata și să „ofere” ceva în numele artei, își prezintă interpretele, care surîd promițător, îl aduc și pe scamatorul trupei, care „scoate” funcționarilor bani din naș și apă din urechi, pentru a le inmuia „principialitatea”.

— Dar autorizația?

— Avem!...

Scot de undeva un petec vechi, o zdreanță trecută prin „bătălii”, pe care nu scrie nimic și pe care nu se poate citi nimic. Refuzați, încep să amenințe că se vor duce „undeva” mai sus, mormăie ceva sunînd a nume mare — ca să trădeze, pasămite, relații mari. A doua zi, în prima comună din raionul sau regiunea respectivă, fac să se înțeleagă că sînt cei mai buni prieteni cu cei pe care i-au cunoscut în ajun, la centru... Între timp, au și făcut afișajul, cu hirtii pe care sînt ticluite nume în doi peri, care să inducă în eroare: Fotache Antoniu, M. Anghelescu, Tică Petrescu, Para Pălineanu, Jenică Ionescu etc. Și reprezentația poate începe, și cu ea, necazurile unei nopți de vară pentru... spectatori.

Altă dată, acum cițiva ani, doi escrocîi au ticluit o afacere, într-un oraș din Oltenia. Au pus un afiș care alinia nume mari, celebre, de maeștri ai umorului, ai

muzicii, ai dansului. În oraș, a fost senzație. În aceeași zi, a apărut la casa teatralului alt afiș: *Toate biletele vindute*. Între timp, un interpus vindea bilete la „negru”, în loc de 7 cu 15 lei. Biletele s-au epuizat repede. A apărut apoi altă însemnare: „Din cauza îmbolnăvirii maestrului Cutare, spectacolul nu mai are loc. Se înapoiază banii”. Bineînțeles, s-a înapoiat prețul oficial al билетelor, iar escrocii au băgat în buzunar diferența — mii de lei. Atenție, deci!...

La ora cind citiți aceste rânduri, ei și-au rărit, ce e drept, vizitele. Totuși...

Lupta împotriva lor continuă: o dau forurile și organele de resort. Dar „șușaniștii” au o perseverență diabolică. Se strecoară, pătrund, se oploșesc la iuțeală, căci au și darul de a găsi „foruri”.

— *Spectacol dat sub egida comitetului de Instituție al Băii Comunale...*

— *Concert de muzică distractivă organizat de Comitetul de stradă al...*

— *Seară veselă sub egida comitetului de reconstrucție a Bisericii Sf. Ilie...*

Feriți-vă, prin urmare. Au și acești paraziți un leac: tratați-i cu indiferență; ferivi-vă de spectacolele lor; ferivi-vă buzunarele, să nu le ușurați pentru acei care vin să se scălimbăie pe bani buni. Și acolo unde au pătruns, trageți la răspundere pe gură-cască sau nepricepuți...

Sînt semne bune... Înființarea Oficiului de Spectacole și Turnee Artistice din R.P.R., examenul sever de triere a artiștilor de estradă necalificați vor face tot mai greu posibil „șușanele”.

Asta însă nu înseamnă că, odată cu căldurile, insolația, muștele, țințarii, colbul și celelalte necazuri estivale, aceste „manifestări artistice” au luat sfîrșit.

...Dar le putem grăbi sfîrșitul. Simplu: ocolindu-le.

AL. POPOVICI